

SARAH J. NAUGHTON

NEZVANÝ

PÁR

DOKUD JE SMRT
NEROZDĚLÍ...

THRILLER

NEZVANÝ PÁR

Copyright © Sarah J Naughton 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Irena Mlčáková, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1936-5 (pdf)

SARAH J. NAUGHTON

NEZVANÝ PÁR

VENDETA

*Mé sestře, které jsem nemilosrdně ukradla
a pokazila dokonalou svatbu.
Díky, Flissers.*

Takové překrásné místo. Roztažené nohy a klenuté břicho jeskyně s dokonalým safírově modrým pupíkem směřujícím k nebi. Šedivé stěny, na kterých se třpytí slída a živec a které se drolí do písku, kde roztroušené kameny a oblázky napovídají, že to zde takto nebude navěky, že všechno, co je krásné, časem uvadne. Jednoho dne, za tisíce let, se tato kamenná struktura zřítí do moře. Nebo možná spadne během následující bouře.

Oslepuje mě slunce odrážející se od vln. Obsahuje veškerou mystifikaci kouzelnické magie: onen trik, který vaši pozornost zaměří na určitou věc, zatímco skutečný klam se odehrává jinde, v temnotě pod hladinou. Když jsme přijeli, bála jsem se žraloků, odranců a trnuch, jež člověku dokážou zabodnout osten do srdce. Celou tu dobu jsem se však měla bát tebe.

V přírodě nás krása varuje. Pestré pruhy korálovce, syté zabarvení pralesničky, duhové volánky sépie upozorňující na to, že když se jich člověk dotkne, zemře. Proč by tomu u lidí mělo být jinak? Tvá dokonalá tvář je pouhá maska. Domnívala jsem se, že z těch modrých očí dokážu vyčíst tvé myšlenky. Nakonec se v nich ale pouze odrážely mé vlastní touhy jako v zrcadlech.

Panuje zde úžasný klid, moře šumí a lehký vánek si hvízdá u stropního otvoru. Voda teplá jako kafe mi šplouchá na prsty u nohou. Slunce je přímo nade mnou. Kdyby to tak nebylo a my bychom se přenesli do odpoledne, viděla bych, jak přede mnou narůstá tvůj stín, jak tlumí třpyt moře. Blížíš se ke mně zezadu. Slyším, jak se ti tiše zabořují chodidla do mokrého písku. Nemůžu ale vstát. To sis pojistil.

Šátrám po zapínání tašky a zdá se mi, že pulzuje, jako by se mi něco snažilo říct. Že jsi lhář a vrah a že se musím zachránit. Můžu se o to pokusit, ale už jsi mi toho vzal tolik, že jsem ztratila veškerou sílu, pohybuju se nekoordinovaně. Nedokážu rozlišit, jestli jsem uchopila nůž, pero, nebo prázdnou láhev na vodu. Mám oteklé a znecitlivělé prsty – jako klobásky na řeznickém špalku. Ale už mi dochází čas. Těsně poté, co si do kapsy šortek vsunu jakousi věc, která by mohla být nůž, mi položíš ruku na rameno.

Otočím hlavu a ještě stihnu rozeznat povědomou siluetu. Možná vidím rozmazaně, ale oči mám otevřené. Konečně.

PRVNÍ ČÁST

Nemocnice FV, Ho Či Minovo Město, Vietnam

Pondělí, 3. října

Jsem pod vodou. Neapanikařím. Dýchám bez problémů, jako bych byla mořská panna. Pociťuju tlak jako v obrovské hlubině. Přesto tu není tma. Skrz zavřená oční víčka ke mně dopadá denní světlo. Patrně proniká hladinou nade mnou. Je mi zima. Zkousím plavat směrem vzhůru. Kopu nohama.

Celá se zachvěju, když uslyším kovové zarachocení.

Ležím v posteli na zádech. Ne v naší posteli, ta rozhodně není tak vratká. Kde tedy jsem? Zkousím si vybavit, co se včera večer stalo. Ze sucha v ústech a příšerné bolesti hlavy usuzuju, že jsem se pořádně opila. Proč ale nejsme doma? Přihodilo se snad něco? Náhle se mě zmocní hrozný pocit strachu. Zase jsme se pohádali a já naštvaná odešla?

Najednou si vzpomínám. Měli jsme svatbu, zřejmě jsme oslavovali. Co se stalo potom?

Zamračím se a zjišťuju, že levá pŕlka mého obličeje se vŕbec nehýbe, je ztuhlá a pohmožděná, jako by mě někdo praštil. Je možné, že jsem upadla? Nebylo by to sice poprvé, ale *takhle* opilá jsem nebyla snad od svých dvaceti.

„Ollie?“

Mé sotva slyšitelné zaskřehotání přeruší záchvat kašle a s každým zakašláním cítím ostrou bolest v levém spánku. Kolik jsem toho vypila? Je na tom Ollie stejně?

Pohmatem vedle sebe hledám jeho teplé tělo, ale ucítím pouze studené prostěradlo a pak už jen okraj matrace. Je vzhůru, pomyslí si v naději, že mi připravuje toust a silnou kávu. Denní světlo mě pálí do očních víček. Bude už pozdní dopoledne, měla bych otevřít oči. Víím ale, že to bude bolet, a tak zůstávám ležet. Není to nic jiného než kocovina, ze které mě dostanou káva a prášky proti bolesti. Ollie mi je za chvíli přinese.

Jenže pocit strachu mě neopouští.

Připadám si, jako bych udělala něco špatného. Co jsem to provedla?

Usilovně se snažím vzpomenout si. Vybavují se mi momenty z naší svatby, jak jsme s Olliem na trávníku a krájíme dort, chlad dřevěné podlahy, na které bosí tančíme, nebo to, jak si z vlasů po jedné vybírám perličky. Vzpomínám si i na další věci. Jak si do postranní kapsy kufru balím své jemné spodní prádélko nebo na pohled dolů na obláčky připomínající vatou.

Pak už vidím naše líbánky, nás na našich líbánkách a sebe v hotelové posteli.

S bolestnou námahou pootevřu oči a malou štěrbinou mě pronikavě oslní denní světlo. Při každém mrknutí cítím, jak mi pulzuje hlava, ale mrkám tak dlouho, dokud nezačnu rozeznávat okolní svět.

Pokoj je běloskvoucí a bez jakýchkoli ozdobných předmětů či náznaků lidského obývání. Jsou zde pouze holé bílé stěny, bílé linoleum a bíle obložený strop v polovině přepažený zářivým svítidlem. Minimalističtější hotelový pokoj jsem v životě neviděla. S bolestí otáčím hlavu a všímám si vybavení pokoje, monitorů, měřidel a všemožných hadiček.

Tohle není hotel. Je to nemocnice.

Co jsem to provedla?

Salónek pro cestující první třídou
s leteckou společností Emirates,
letišťe London Heathrow

Pátek, 23. září

Asha sleduje servírku, jak je celá pryč z Ollieho, jemuž se podařilo zachytit skleničku, kterou málem převrhla ve spěchu, v němž chtěla uklidit sotva patrný nepořádek na baru. Servírka má temně purpurové vlasy, unavené oči a je pobledlá, jako bývají tvrdě pracující východní Evropanky. Teď se však usmívá a ve tváři má ruměnc. Připadá si výjimečná. A také že je. V té chvíli Ollie nemyslí na nic jiného než na ni. Lituje ji pro vyčerpání, pro nevděčnou práci spočívající ve sklízení stolů po namyšlených podnikatelích, jež pobuřuje skutečnost, že došel krab, a tak si místo něj musejí dát uzeneho lososa. Ještě horší jsou však ti, kteří ji zcela ignorují. Ti, kteří se tváří, jako by existovala v nějaké jiné, naprosto bezvýznamné dimenzi. Ollie naopak vypadá, že přesně ví, jak se cítí. Ashi se zmocní pocit vřelé náklonnosti, když zpozoruje, jak Ollie zvedne pomuchlaný ubrousek, který se servírce skutálel z talířů navršených na ruce.

Asha se odebere k oknu a upře pohled na osvětlenou odbavovací plochu. Letadla zde navzdory pozdní hodině horlivě polykají a vyvrhávají cestující a téměř tanečnickými pohyby se mezi sebou proplétají s cílem protlačit se na dráhu. To jejich mělo vzlétnout už před hodinou, ale let byl odložen kvůli tropické bouři nad Pákistánem.

Nevadí jí to. Je unavená, lehce opilá a hlavou jí běží představa letoviska, kterému v brožuře nevěnovala ani letmý pohled.

Podle časopisu *Tatler* se loni stalo „nejlepší líbáňkovou destinací“. Tento třítydenní pobyt, včetně letů první třídou, stál pravděpodobně víc peněz, než běžný člověk vydělá za rok. Víc, než *ona* vydělala za rok v době, kdy ještě *sama* byla běžný člověk.

Když však pozoruje servírku mířící do ostře osvětlené kuchyně, nelituje ji ani vůči ní necítí solidaritu. Cítí vděčnost. Vděčnost za to, že už nemusí otročit za pokladnou v islingtonském McDonaldu, aby měla na studia, nebo po večerech psát negativní kritiky na brožury o finančnictví jako v dobách, kdy její roční příjem sotva dosahoval pěticiferného čísla. Jak vždycky předpokládala její matka, princ na bílém koni si pro ni nakonec skutečně přijel. A nejlepší na tom je, že ho miluje.

Ollie pozdvihne dvě láhve stojící na chromovaném baru a ptá se: „*Chablis nebo Gavi di Gavi?*“

Asha ukáže na Chablis. Ollie láhev přinese a dolije jim.

„Chuděra, celý den mezi těmi kreténskými bankéři,“ řekne Asha.

Ollie se zašklebí a přitukne si s ní.

Vtip je v tom, že on je jedním z těch kreténských bankéřů a ona zbohatlice. A je to tak celé ty čtyři roky, od chvíle, co se seznámili. Od chvíle, co jí zavolal do kanceláře a řekl: „Vy o mně zřejmě nemáte valné mínění, slečno Fadeyiová.“ Dělala, že neví, o čem to mluví, a tónem ráznějším, než na jaký se ve skutečnosti cítila, s vědomím, že kdyby se proti ní vedení spojilo, mohlo by jí to poškodit kariéru, se pustila do obhajoby svého článku obsahujícího pasáže jako „Nepleťte si vlídnost se svatostí“ či „Každý dokáže být morální, když má na růžích ustláno“. Ve skutečnosti měla po krk řečí o tom, jaký je Oliver Graveney sympaťák. Od píky se prokousala k pozici zástupce vedoucího malého, ale uznávaného vydavatelství a nepatřila mezi obecně oblíbené lidi. Ollie naopak všechno dostal naservírované na zlatém podnose, díky čemuž si mohl dovolit být ke všem srdečný. Nebylo to spravedlivé. Její článek byl vlastně o ní, ne o něm. V tu chvíli si však musela stát za svým.

„Vážně,“ řekla mu, „vy nemáte ani ponětí, čím si běžní lidé procházejí. Vaše práce spočívá v hledání způsobů, jak utratit peníze, zatímco ostatní musejí otročit, aby si je vydělali.“

„Váš názor přijímám,“ pronesl nesnesitelně okouzlejícím tónem, „ale kromě rozhazování peněz, a to bych řekl, že jsem příliš chamtivý na to, abych je rozhodil všechny, se snažím být slušným člověkem.“

„Nepochybně,“ řekla Asha, zatímco ztrácela převahu.

„Uvedla jsem vás pouze jako příklad ve svém článku o lidech s výsadním postavením.“

„To není fér.“

„Omlouvám se.“

„Můžete mě jako omluvu pozvat na oběd.“

„Nedám půlku platu za humra u Ivy.“

„Jen půlku?“

Zasmála se, z čehož neměla radost.

„Znám jeden bufet poblíž svatého Olava. Zainvestovala byste do bagety s krevetami? Můžu vám slíbit, že než odbije druhá hodina, bláznivě se do mě zamilujete.“

A taky že ano. Měl zatracenou pravdu.

Dopijí láhev a jdou se vysprchovat do koupelny, která působí až komicky okázalým dojmem. Každý zvlášť. Jsou spolu už dost dlouho na to, aby sprchování bylo jen další příležitostí k sexu. Přesto by to mohlo být hezké, vždyť mají líbánky. Asha si pod teplým proudem schválně dává načas, jenže Ollie se tak dlouho holí, že nakonec vyleze.

Ačkoli není v salóнку první třídy poprvé, znovu ji okouzlí všechno to dřevo a sklo, vázy s orchidejemi, župany z čisté bavlny a designové toaletní potřeby. Během zpáteční cesty jich pár sbalí a pak je rozdá v práci.

Ollie vyleze ze sprchy a Asha mu do ramen vmasíruje tělové mléko s jasmínovým čajem, aby mu uvolnila napjaté svaly. Kvůli šílenství kolem svatby neměl čas na práci a v té za tu dobu vyvstalo

několik problémů, které teď musí řešit nepříjemnými telefonáty. Nejde o nic zásadního, jak ji ubezpečil, ale je z toho ve stresu a to ona nechce, rozhodně ne během jejich líbánek.

Ollie má jemná a opálená ramena, dokonalá, jako všechno ostatní. Jediná drobná vada na jeho kráse je černé mateřské znaménko na hrudi, velké jako otisk palce. To zpropadené znaménko Ashe nahání hrůzu, proto Ollieho na každé dovolené nutí, aby jí slíbil, že jakmile budou doma, nechá si ho odstranit, což však nikdy neudělá. Ashe se zdá, že chce, aby se o něj strachovala. Políbí ho za uchem a jde se obléknout.

Po nervydrásajícím tříčtvrtěhodinovém letu plném vzrání a skřípání dorazí za soumraku motorovým letadlem z Ho Či Minova Města na ostrov.

Ačkoli se jim naskytne úchvatný výhled, když nad karmínově zbarvenými vlnami přilétají na zelený ostrov vystupující z vody, Asha si ho nedokáže užít. Ollie se baví nad jejím vyděšeným a rozrušeným výrazem způsobeným zmítáním letadla v neviditelných tropických vzdušných proudech. Když se letadlo při finálním otočení nakloní tak prudce, že vlastně padá, zavře Asha oči a modlí se.

„Kdyby se mělo něco stát,“ zašeptá Ollie, „tak chci, abys věděla, že tě miluju.“

Asha oči otevře až ve chvíli, kdy se motory se skučením vypnou a Ollie jí pomáhá vystoupit.

Venku je udeří vedro a ona zakloní hlavu a nechá se jím důkladně ovát.

Letiště je malinké. Do střechy terminálu jsou zapíchnuté vlajky jako svíčky do narozeninového dortu. Je mezi nimi vlajka Spojeného království, Spojených států amerických, zlatá hvězda na vlajce Vietnamu a pár dalších, které Asha nezná. Působí to až směšně pyšně. Evidentně tady o tom článku z *Tatleru* vědí.

Nahoře na kovovém schodišti se Asha zastaví a vychutnává si západ slunce. Vidí pár růžových šmouhatých mráčků lemovaných zlatou. Na zbytku oblohy přechází na západě oranžová do karmínové, lila a temně modré barvy noční oblohy. Ze tří stran je na obzoru obklopuje hrbolaté černo, což určitě bude džungle. Jen pár světel se v té temnotě mihotá jako hvězdy.

Ollie se vydá dolů po schodech, ale ztratí rovnováhu. Asha ho zezadu chytne a přitáhne k sobě. Leknutím z toho, že málem spadl, oba zalapají po dechu. Kdyby si zlomil nohu, měli by po dovolené.

Není divu, že se sotva udrží na nohou. Pili už během letu z Dubaje a v motorovém letadle dostali „místní specialitu“ – přeslazenou červenou tekutinu, kterou, když se letuška nedívala, Asha potají dala Olliemu.

Sestupují po schodech, teď už pomaleji, a ruku v ruce přejdou odbavovací plochu směrem k budově terminálu.

Letiště je téměř prázdné. Mladý muž v uniformě se zasmušilým výrazem ve tváři se jim sotva podívá na pasy a ukáže jim, kudy se dostanou do prostoru příletů. Tady by se člověku na zpožděný let čekat nechtělo. Jediná řada popraskaných plastových sedadel a plakát s ohnutými rohy, na němž je vietnamská dívka se zvadlými květy ve vlasech, vytvářejí v terminálu postapokalyptickou atmosféru. Jedinou známkou života je zářivý prodejní automat.

Ticho přeruší zašoupání posuvných dveří. Podsaditý muž středního věku se přišourá dovnitř a prostor zaplní zatuchlý pach cigaret.

„Pan a paní Graveneyovi?“

Ollie mu potřese rukou a muž se navzdory jeho protestům ujme jejich kufrů a veze je ke dveřím.

Když za ním vyjdou, Asha se zachvěje. Horko rychle vyprchává do jasné noční oblohy a za letištním osvětlením začíná tmavá a tichá silnice.

Řidič naloží zavazadla do kufru nepatřičně moderního Lexusu. Pod očima má kruhy způsobené únavou a ve tváři mdlou barvu.

Měli přiletět už před třemi hodinami a nevypadá to, že by zde poskytovali informace o změnách letů. On si však ani slovem nepostěžuje, prostě po nich nasedne do auta, nastartuje a plynule se rozjede. Asha se uvelebí v přepychu, který teď už dobře zná, v podobě kožených dělených sedadel, perfektní klimatizace a lehce nasládlé vůně javorového dřeva. Ollie se s povzdechem svalí vedle ní a za sametového vrnění motoru Lexusu okamžitě usne.

Jelikož je z okna vidět pouze tma, Asha si z batohu vyndá mobil, aby se podívala, co je nového. Nemá signál. Koukne se na hodinky. Z letiště vyjeli před dvaceti minutami. Musejí být v půlce cesty. Nad koruny stromů stoupá úplněk a zbarvuje jejich vrcholky do stříbrna.

Napadne ji, že ji taková výsada nudí. Co by jí na to řekla mamka?

Francoise zažila slibný začátek Ashiny kariéry, ale Ollieho nepoznala. Během návštěv mamčina hrobu na Inslingtonském hřbitově ji Asha ujišťuje, že by se jí Ollie velmi zamlouval. Občas jí také pošeptá, že je velmi bohatý. Ne proto, aby se chlubila, ale proto, aby její matka, která musela pracovat na trojitý úvazek, aby Ashu uživila, věděla, že je její dcera do konce života zajištěná.

Zacítí se provinile, že o svém úžasném manželovi zapřemýšlela jako o zdroji příjmů. Otočí se na něj a hřbetem ruky ho pohladí po tváři, aby ho, jako kdyby mohl slyšet tajemství, která u hrobu vypráví, ujistila, že ho miluje pro něj samotného. V měsíčním svitu vypadá jako mramorová socha, tak chladný a nepřístupný se jí jeví. Asha se k němu tulí, dokud se nezavrtí a neopře si svou hlavu o její. Pod rukou Asha cítí, jak silně a pravidelně mu buší srdce. Sama nakonec pomalu usne a probudí se, až když auto zastaví.

S povzdechy a zíváním vylezou z auta.

Silnice je pryč. Ocitli se na mýtině uprostřed džungle. Před nimi se nachází cestička osvětlená lucernami. Vede k bambusové chýši s otevřenou přední částí, jejíž máslově žluté světlo působí vlídně a laskavě. Řidič jim vyloží kufrы a tlačí je směrem k cestičce,

a zatímco mu Ollie spěchá na pomoc, od recepčního pultu uvnitř chýše už vstává nějaký muž.

Asha se na okamžik zastaví u auta, aby nasála vůni jasmínu.

Vtom se jí téměř zastaví srdce.

V přítomí stromů sedí nějaká žena v tureckém sedu a usmívá se na ni.

Než si Asha uvědomí, že se jedná o sochu, uplyne několik vteřin, během nichž by se v ní krve nedořezal. Přikročí k ní a zahledí se jí do obličeje. Má oblé bledé tváře a nad nesmírně dlouhýma ušima černé vlasy smotané do složitého drdolu. I přes oprýskaný a zašlý vzhled zlatého šátku působí vznešeným dojmem. Asha vkročí do ticha džungle, poklekne a natáhne ruku ke dlani sochy, směřující vzhůru. Má chladné a hladké dřevěné prsty. Z mosazné mističky na zemi se line jemná vůně kadidla. Vedle jsou kaluže vosku, zřejmě zbytky svíček.

Existují vůbec buddhové-ženy? Má tohle být hinduistická bohyně? Nebo bohyně nějakého lidového náboženství, které Vietnamci vyznávají? Ať tak či tak, vyzařuje z ní klid a rozvážnost.

Přestože je Asha ateistka, zavře oči a rychle se pomodlí. *Nechť je vše zase takové, jaké to bývalo.* Je to všední a sobecká prosba, třeba ale mají staří východní bohové právě pro takové větší pochopení.

Stromy hlouběji v džungli zašustí a Asha s trhnutím vzhledne. Spatří jen neprostupné stíny. Chvatně vstane, pospíchá po cestičce zpět a přidá se k manželovi.

„Pan a paní Graveneyovi,“ řekne anglicky téměř bez přízvuku drobný zženštilý muž na recepci. Potřesou si rukou. „Já jsem Bay. Vedu resort Mango Tree. Velice jsme se na vás těšili.“ Na stěně za ním visí obrovský obraz namalovaný v šarlatových, žlutavých a zlatavých barvách, který znázorňuje válečníka čelícího celému vojsku jen s loveckým lukem. Z obličeje mu nelze vyčíst absolutně žádné pocity. „Určitě jste velmi unavení. Donesu vám něco k pití.“

„Já už bych si nic dávat neměl,“ usměje se Ollie. „Ale když na tom trváte.“

Bay vstane a vede je k dřevěné stezce osvětlené lucernou a lemované stromy.

Ze zvuku nedalekých vln se Ashe zrychlí tep. Sevře Olliemu ruku a on se na ni zakření.

Stezka vede k nízké otevřené budově se střechou pokrytou rákosem. Podél jedné stěny je bar, za kterým se blyští láhve všemožných barev. Na terase jsou až k proutěnému přepažení mezi barem a pláží vyrovnané stoly a lavice. Vzhledem k tomu, že už je hodina po půlnoci a v baru nikdo není, slabě hrající hudba je patrně puštěná pouze kvůli nim. Drobounká mladá žena si přijde pro jejich objednávku, Asha však zaneprázdněně hledí za přepažení. Zatímco nasávají atmosféru, Bay tiše stojí se sepnutýma rukama. Osvětlení zajišťuje několik zavěšených luceren. Je pouze tlumené, tak aby nenarušovalo měsíční svit. Moře vypadá, jako by ho pokrývala stříbrná vrstva posetá několika černými seskupeními, zřejmě malými ostrůvky. Horizont, kde se moře setkává s oblohou, je tak široký a zřetelný, že lze jasně rozpoznat zakřivení zemského povrchu. Směrem k šumějícímu příboji se nachází stovky metrů dlouhá pláž, na kterou z obou stran navazuje výběžek džungle. Asha zatouží zabořit si prsty do toho nádherného a zářivě bílého písku. Ze všech těch krásných exotických rájů na zemi, kam už ji Ollie vzal, je tenhle nejkrásnější.

Otočí se na něj a usměje se. On její úsměv opětuje, ale vypadá unaveně. Unaveně a stále ještě vystresovaně. Asha posmutní. Večer z toho tedy nic nebude.

Bay něco zamumlá na ženu, která následně někam odběhne. Potom Ashe nabídne židli a všichni tři se posadí.

„Dovolte mi vám nejprve poblahopřát ke svatbě.“

Poděkují mu. Asha si ze zvyku na prstě zakrouťí novým prstenem. Z horka a po letu je jí těsnější než obvykle.

„Věřím, že pobyt v resortu Mango Tree splní vaše představy o líbáncích.“

Znovu se objeví žena a přináší podnos s různými chuťovkami a dva na pohled nevkusné růžové koktejly. Ollie s Ashou na sebe pohlédnou. Působí to tu sice patolízalsky, ale že až takhle?

„Máme v současné chvíli ještě další hosty, vás jsem ale ubytoval ve svém nejoblíbenějším bungalovu. Je úplně na konci areálu, abyste měli soukromí.“

Když říká soukromí, myslí Bay evidentně *abyste ostatní hosty nevyrušovali divokým novomanželským sexem*. Asha upřímně doufá, že je jeho obava kvůli vyrušování hostů z tohoto důvodu pro rocká.

„Tady najdete všechno, co potřebujete vědět: nabídku lázeňských služeb, stravovací zařízení, služby prádelny a tak dále.“ Přisune k nim po stole brožurku. Na titulní straně si nějaká žena pohupuje nohama v nekonečném bazénu. Ashino srdce opět zaplesá.

„Máme tu plně vybavenou posilovnu a lázně. Zajistíme vám výlety po okolí, pěší túry, výstup na posvátnou horu, výlety za potápěním či rybařením, projížďky lodí k okolním turistickým atrakcím, například jeskyním So Den nebo staré koloniální věznici na druhé straně ostrova. Jediné, co vám nemůžeme nabídnout, a jsme na to pyšní,“ usměje se, „je internetové připojení. Můžete samozřejmě využít služby na recepci, ale v bungalovech nelze používat internet ani telefon. Oáza klidu daleko od moderního světa.“

„To zní báječně,“ řekne Ollie.

Asha si v duchu povzdechne. Člověku se sem tam tahle plážová idylka omrzí a pak je fajn podívat se na Twitter.

„Toto,“ ukáže Bay na drinky, „je naše zdejší specialita, koktejl Mango Tree. Dáváme do něj místní rýžové víno, kokosové mléko a naše vlastní manga a liči čínská rostoucí na stromech, kolem kterých jste procházeli cestou sem. Nabídněte si.“

Z povinnosti si usrknou. Koktejl chutná jako velmi sladké smoothie. Asha si vezme jarní závitky a ukousne konec. Je nesnesitelně pálivý, takže se rozškrtá a zbytek položí zpátky. Ollie si závitky strčí

do pusy rovnou celý. Asha se hihňá, když ho pozoruje, jak se snaží zachovat si důstojnost, zatímco mu slzí oči a hoří tváře. Po chvíli to vzdá a obrátí do sebe zbytek svého i jejího koktejlu.

„Od sedmi hodin zde podáváme snídani formou švédských stolů, můžete si ale také samozřejmě, kdykoli budete chtít, objednat jídlo do bungalovu.“

„Budeme moc rádi jíst s výhledem na moře,“ řekne Asha.

„Počkejte, až uvidíte svůj bungalov.“ Bay se usměje a pozvedne jedno obočí. Zamlouvá se jí. Působí dojmem, že i když se k němu lidé chovají neslušně – a on si s bankéři a celebritami jistě zažil své –, vždycky z něj vyzařuje přátelský klid.

Ollie tiše hledí na obzor. Zavírají se mu oči.

„Určitě jste unavení,“ pokračuje Bay. „Zavedu vás do vašeho bungalovu.“

Zvednou se. Ollie vyndá z kapsy pár drobných, které si pro tyto příležitosti směnil, a nechá je na stole servírce.

„Předáte to řidiči, prosím?“ podává pár bankovek Bayovi. Ten se jen shovívavě usměje.

„Tady nejste v Saigonu, pane Graveneyi. Tady nemusíte dávat spropitné.“

Samozřejmě, že nemusí, pomyslí si Asha, vzhledem k místním cenám.

„Můžete mi říkat Ollie.“

Následují Baye do průchodu v přepažení vedoucímu na pláž. Vy-dají se doprava po další stezce a za okamžik spatří bungalovy, každý na konci vlastní cestičky, zastavěné mezi stromy.

Ačkoli má jejich bungalov široké průčelí, které je celé ze skla a nabízí výhled na moře, jedinými konstrukčními podpěrami jsou zřejmě dva úzké sloupy vedoucí diagonálně do základu budovy z vápence. Před ním jsou onen slibovaný nekonečný bazén, velký tak akorát pro dva, dvě béžová čalouněná lehátka, plynový gril a terasový ohřívač.

Stříbrné lucerny, které jim ukazují cestu, jsou pravděpodobně zapáleny kvůli jejich pohodlí a budou zhasnuty, jen co se dostanou do bezpečí postele, i tak je to ale hazard s ohněm. Praktická, jako její matka. Tak to dopadá, když vyrůstáte v rodině, která se sotva protlouká. Hlavně aby se nestalo nic zlého jako nehoda, nemoc či ztráta zaměstnání. Kdyby Ashina mamka zemřela o deset let dřív, Ashu by umístili do dětského domova, a kde by teď byla? Tady rozhodně ne. V náhlém návalu nejistoty Olliemu sevře ruku. Líně ji políbí na hlavu. Je opravdu hodně opilý.

Jediné zvuky kromě jejich tiché chůze jsou šplouchání vln a občasné zašustění v podrostu za bungalovem. Ashe se nezamlouvá, že jsou stromy převyšující křehké dřevěné stavby tak blízko. Tentokrát to však není z žádného praktického důvodu. Ačkoli se nehýbou a jsou tiché, koutkem oka vidí, jak ji sledují, a cítí jejich přítomnost.

Ollie najednou řekne, jako by jí četl myšlenky: „Co je to za stromy?“
„To je fíkovník banyán.“

„Vypadají trochu jako mumie, jak z nich visí ty otrhané kusy.“

„To jsou kořeny,“ řekne Bay. „Semínko fíkovníku banyánu klíčí uvnitř jiného stromu a pak zapustí kořeny. Když dosáhnou až na zem a zakoření tam, strom sílí a sílí, až svého hostitele zabije.“

„Tomu říkám vděčnost.“

Z okraje džungle se ozve pronikavý zvuk. Ti dva se smějí, takže ho neslyší, ale Asha sebou trhne. Zírá do temnoty. Ollie má pravdu. S těmi pohupujícími se kořeny ty stromy skutečně vypadají jako mrtvolky. Mělo by jí to připadat legrační, ale nepřipadá.

Opět se ozve ten zvuk, tentokrát z větší dálky, jako by ten tvor mířil hlouběji do džungle.

Nějaká velká kočkovitá šelma? Vlk? Netuší, jaká ve Vietnamu žijí zvířata, jestli se mají obávat hadů, žraloků nebo odranců. Už se ani neobtěžuje načítáním si informací o jejich dovolenkových destinacích. Když cestovala se svými bývalými známými, vždycky se předtím dokonale obeznámila s tamními restauracemi a turistickými

atrakcemi, naučila se pár slovíček a vytiskla si autobusové i vlakové jízdní rády. Teď už jen slepě následuje Ollieho. Někdy zatouží po té upoceně a strach nahánějící cestě místním autobusem – kraksnou do nějaké nejisté cílové stanice.

Bungalovy od sebe oddělují živé ploty ze stromů, takže to zevnitř vypadá, že má člověk celou pláž jen pro sebe. V bungalovu, kolem kterého zrovna procházejí, se svítí. Asha nakoukne dovnitř. Kromě světlé pohovky a černé televizní obrazovky tam nic nevidí. Sice tady nemají internet, ale alespoň tu bude CNN. Neodvážila se Olliemu říct, že dovolené v ráji na ostrově se po nějaké době můžou začít vléct. On se pravděpodobně domnívá, že tři týdny na sluncem zalité pláži se spoustou koktejlů, s manikúrou a kosmetikou jsou snem každé ženy. Může si za to zřejmě sama. Zasykala ho hororovými historkami ze svých předchozích dovolených. Například jak je s bývalým přítelem okradli v jednom odlehlém malajsijském hostelu. Když pak neměli na zaplacení účtu z baru, vyhodili je, načež museli strávit děsivou noc na okraji džungle, během které na střídačku zůstávali vzhůru. Na další dovolené zase její kamarádce podstrčila bombajská policie do batohu drogy, a když odmítly dát úplatek, zatkli je. Když je odváželi, podařilo se jim oběma vyklouznout z bundy a utéct uličkami, přičemž se nepřičetně chechtaly. Asha tyto příběhy Olliemu vyprávěla, aby měl dobrý pocit z vědomí, že se o ni dokáže náležitě postarat. Docílila však jen toho, že si myslí, že nestojí o nic jiného než pohodu a přepych. Neví, že na ty chaotické výlety má jedny z nejhezčích vzpomínek.

Dostávají se na konec stezky. Poslední bungalov tlumeně září. Plamínek z lucerny mihotavě osvětluje nekonečný bazén.

Bay přistoupí ke dveřím a otevře je pomocí karty k odemykání. Poté ustoupí, aby jim udělal prostor, a nechá je vejít první.

Ze všeho nejdřív Ashu zaujme vůně. Nepříjemně přesládlé aroma připomínající svíčky za sto liber, které dostává od Ollieho příbuzenstva k Vánocům.

Uvnitř vůně ještě zesílí. Ollie, který Ashu následuje, zavádí o práh, následkem čehož klopýtne o velikánskou bílou pohovku, která celému pokoji vévodí. Ve snaze odvrátit pád se na ni sesune, hlava mu padne dozadu a on zasténá. Prohlídka bude zřejmě na Ashe.

Bodovky na stropě se postupně rozjasňují a odhalují pokoj.

Je celý laděný do bílé barvy a zařízený v týkovém dřevě a chromu. Po nízkém konferenčním stolku jsou rozprostřeny obligátní knihy s fotografiemi a uprostřed stojí obrovská skleněná váza s bílými liliemi. Zblízka je vůně příliš intenzivní. Připomíná Ashe matčin pohřeb.

Na stěnách a skleněných policích je abstraktní, neurčitě východní umění. Kobereček je tak huňatý, že se jí do něj v žabkách zabořují nohy, až ji na prstech šimrá hebká vlna krémové barvy.

Bay jí ukáže dálkové ovládání okenních žaluzií a světel, klimatizaci, stereo přehrávač a televizi.

Na druhé straně pokoje se nachází malý kuchyňský kout s plynovým sporákem, ostrůvkem a velikou americkou lednicí. (Asha během pobytu nemá v úmyslu vařit. „Čerstvé místní suroviny připravované naším šéfkuchařem oceněným michelinskou hvězdou“, jak se psalo v průvodci, znělo dobře.) Uprostřed dárkového koše je umístěné šampaňské Cristal. Koš je plný různých sklenic s víkem a balíčků, včetně jakéhosi Kopi Luwak, což vypadá jako kuličky slepených kávových zrn, nebo kelímku s tekutinou barvy zelených mořských řas s etiketou hlásající *očistný vývar*. Podpis na etiketě ji má podle všeho oslovit. Je to patrně podpis nějakého odborníka na čisté stravování.

„Kdybyste si něco chtěli uvařit doma,“ usměje se Bay, „stačí nám dát nákupní seznam a my vám všechno doručíme.“

Naproti kuchyni je koupelna. Vana a umývadlo jsou vytesané do kusů vápence a sladěné s podlahou. Štos bílých ručníků vyskládaných vedle umývadla má snad dvě stopy na výšku. V umývadle je napuštěná voda a na hladině plují bílé květy. Asha se ušklíbne. To už začíná být trochu moc.

Bay jí ukáže, jak se ovládá vysokotlaká sprcha, a rozplývá se nad složením sprchových gelů a tělových mlék v malinkých lahvičkách. Všechno je organické, má osvědčené antioxidační vlastnosti a proces filtrování esenciálních olejů zde probíhal dvakrát tak dlouho, než je běžné. Asha se snaží působit, jako že ji to zajímá. Jen co Bay odejde, má v plánu vlézt si do vany. Přestože je vyčerpaná, dovolená pro ni nikdy pořádně nezačne, dokud ze sebe nesmyje pot a špínu z cesty.

Bay ji zavede do ložnice. S nepříjemným pocitem si ihned všimne, že velké okno vedle postele směřuje do džungle. Žaluzie jsou vytažené, a když se teď měsíc schoval za mrak, nelze rozeznat jednotlivé stromy, jelikož se shlukly do jedné černé masy. Bay povídá něco o příkrývkách, ale Asha se na to nedokáže soustředit. Cítí, jak k nim mezi laťkami proniká chlad noci. Pojistka na okně vypadá hodně chatrně.

„Tímto se ovládá klimatizace a tímto žaluzie.“

Před černým oknem se se slabým hučením začne spouštět bílý pás a v místnosti se zase dá dýchat.

Chová se hloupě. Co si přesně myslí, že by vlezlo dovnitř a zaútočilo na ně? Teď si pokoj může pořádně prohlédnout.

Je zde velikánská postel s rámem na nebesa a moskytiérou. Vedle ní je vyřezávaná dřevěná skříň na šaty, buď starožitná, nebo je to šikovně vyrobená napodobenina. Pokoj je spartánsky holý. U dveří mají vyrovnána zavazadla.

„Mám poslat Hao, aby vám vybalila?“

„My to zvládneme.“

„Dobře. Pokud vám něco nebude jasné, stačí zavolat. Mám celou noc službu.“

„Díky.“

V obýváku zvládne Ollie Bayovi tak akorát poděkovat a popřát mu dobrou noc, poté sebou zase plácne na pohovku a upírá rozmazaný pohled na vietnamský zpravodajský kanál.

„Nenašel jsem CNN.“

Asha mu ho naladí a jde si napustit vanu.

Voda je tak jemná, že na kůži působí jako teplé hedvábí. Nechce se jí mýt si vlasy, musela by si je pak dlouho vysoušet, takže si ručníkem musí otírat pot, který jí stéká po spáncích. Ollie si brouká a motá se v ložnici. Potom ztichne. Možná na ni čeká na terase s pivem. Musí už skoro svítat, ale co na tom záleží? Letem má naprosto rozhozené biologické hodiny. Navíc jsou tu na tři týdny, takže jedno prospané ráno nehraje roli.

Asha vyleze z vany a osuší se. Vypustí umývadlo, chudáky usekané květiny naskládá na hromádku, vyčistí si zuby a zabalí se do vkusného modrého sarongu, který visí na dveřích.

Ollie spí na zádech a má otevřenou pusou. Zvládl si sundat kalhoty, ale po třech rozepnutých knoflících na košili svlékání zjevně definitivně vzdal.

Na Ashu v šeru zapůsobí jemné rysy jeho obličeje. I krása je pro bohaté lidi snadná. Ollieho matka se stala debutantkou roku 1975. Jeho otec byl nejlepší ve svém ročníku na Královské vojenské akademii v Sandhurstu. Asha nechá sarong spadnout na zem, vyleze si na Ollieho, a aby ho probudila, vyždímá mu na hrudník poslední kapky vody z vlasů.

„Ne, ne, ne,“ zabrblá. „Jsem úplně namol.“

„Tohle je naše první líbánková noc.“ Vyhrne mu košili. „A teď si to rozdáme, Oliver de Montfort Graveneyi, jinak požádám o rozvod.“

Pootevře jedno oko, prohlédne si ji, zabručí a zase ho zavře.

Asha dělá, co může, ale stejně je to k ničemu. Ten pocit zklamání už moc dobře zná. Když se nakonec přestane snažit, Ollie zamumlá omluvu a otočí se.

Jelikož se Ashe nechce spát, nahá docupitá obývákem na terasu. Svěží noční vzduch ji chladí na zarudlé kůži. Má úplně čistou hlavu. Dokonce se jí zdá, že má ostřejší sluch. Mohla by se jít smočít. Příbojové vlny se třpytí a vábivě šumí. Nevečeří však v tuto dobu žraloci?

Měsíc se schovává za mrakem, vlny lámající se o pobřeží teď ale osvítilo něco jiného. Po celé délce pláže se rozprostírá pruh bioluminiscence.

Je to úžasný pohled. Asha se ani nehne, jako by jakýkoli pohyb mohl to kouzlo přerušit.

Na stříbrném pozadí se rýsují dvě siluety. Snad bóje? Nebo sloupky, ke kterým se uvazují lodě? Najednou se pohnou a vír bioluminiscence odhalí nohy nějaké postavy, jejíž hlava a trup nejsou ve tmě vidět. Někdo stojí ve vodě a dívá se na moře.

Měla by jít dovnitř, než si jí dotýčný všimne. Než to stihne, postava se znovu pohne. V první chvíli to vypadá, jako by pozpátku kráčela k pláži. Vtom si Asha uvědomí, že ji silueta zmátla. Nedívala se totiž na moře, ale upírala pozornost na bungalovy. Na jejich bungalov. Na ni.

Asha utíká dovnitř, kde zápolí s dálkovým ovládním světel. Bungalov se zahalí do tmy, než si ale Ashiny oči navyknou náhlému přítmí, postava zmizí.

3

Nemocnice FV, Ho Či Minovo Město, Vietnam

Pondělí, 3. října

Trvá mi dobrou čtvrt hodinu, než se s obtížemi posadím. Poté musím zavřít oči a sevřít kovový rám pod matrací, dokud se se mnou nepřestane točit celý svět. Asi budu zvracet. Musím jít do koupelny. Je na druhé straně místnosti přes celé bílé linoleum a připadá mi na míle vzdálená.

Zlehka šátrám špičkou po pevné zemi. Bojím se postavit. Pochybují, že mé nohy unesou tu obrovskou tíhu mé hlavy.

Spustím na zem i druhé chodidlo a ještě několik dlouhých minut, během kterých se ode mě koupelna čím dál tím víc vzdaluje, tam tak sedím. Pravděpodobně však nenaberu víc síly a hlava se mi nepřestane tak strašně točit, takže je to zřejmě prostě otázka síly vůle.

Zhluboka se nadechnu a rychle se postavím. Jsem na nohou. Trošku se kymácím, ale cítím se jistě. Je to nový pocit, jako bych stála poprvé.

Udělám krok, pak další a cítím, jak mě podlaha tlačí od pat přes kosti v nohou až do páteře. Ztratím spád, zavravorám a vrazím do zdi tak prudce, až vykřiknu bolestí.

S těžkým oddechováním se mi podaří opřít. Hekám, mám závat, ale jsem zasmušile spokojená. Připadám si, jako by mi vlastní tělo bylo nepřitelem a já ho právě přemohla.

Koupelna je blízko. Už cítím dezinfekci.

Pevně svírám zárubeň dveří a vleču se podél zdi. Cítím, že se mi do nohou vrací síla, ale pulzování v hlavě se vůbec nezlepšuje. Mám mžitky před očima.

Přes stěny ke mně navzdory těžkopádnému dýchání a skřípotu srdce doléhá hluk dopravy. Určitě jsme v Londýně. Dorazili jsme vůbec do Vietnamu? Nebyla na letišti bomba?

Už jsem v koupelně a vrávorám k umývadlu. Sednu si na bobek, sevřu studený smaltovaný okraj umývadla a hekám jako antilopa ve lví tlamě.

Poté do umývadla vyzvracím čirou tekutinu.

„Do prdele,“ zaskřehotám. Nepoznávám vlastní hlas.

Nevolnost konečně povolí, i bolest hlavy ustupuje. Chci se postavit a pohlédnout do zrcadla, ve kterém se momentálně odráží bílý sprchový závěs.

Tohle fakt nevypadá na kocovinu. Evidentně se mi přihodilo něco hodně zlého. Nádor na mozku? Aneurysma? Mozková mrtvice?

Kde je sakra Ollie? Jízlivě si na něj zanádvám a zaskřípu zuby. Vyboolí se mi tím čelist, což mi způsobí ostrou bolest v hlavě. Je mi to jedno. Nepostarala jsem se snad o sebe vždycky sama? A pak jsem se postarala i o mamku. Nepotřebuju Ollieho. Když tu není, tak ať se jde vycpat. Zvládnou to sama.

Postavím se.

Po pár minutách je mi znovu na zvracení, ale tentokrát ze sebe nic nedostanu. Břicho se mi křečovitě svírá, jako bych ze sebe měla vypudit nějakou nestvůru.

Když se přestanu dávit, plnou vahou se opřu o umývadlo a nechám na smaltovaný povrch s cinkáním dopadat slzy.

Ze zrcadla na mě hledí příšera s hrozivě oteklou hlavou, napůl holohlavá a obvázaná. Černé zorničky jí plavou v moři krve. Poznávám pouze svá ústa. Zděšením rozevřené plné rty v pomláceném černém obličejí.

Vrať se do postele. Běž spát. Modli se, aby to byl jen špatný sen. Až se probudíš, budeš zase krásná a vedle tebe bude tvůj krásný manžel.

Otočím se a narovnáám, přehmátnu na zárubeň dveří a vrávorám k prahu.

V pokoji něco zavrže. Podívám se tím směrem. Příliš rychle. Zatmí se mi před očima. Když zase vidím jasně, zpozoruju, že se otevřely dveře na fádni bílou chodbu a dovnitř vklouzla nějaká žena. Je to asi tak čtyřicátnice, vyšší váha ji ale možná dělá starší. Má promelírované vlasy, soudě podle tmavých odrostů však už nějakou dobu u kadeřnice nebyla. Hranatý obličej celý ztrhaný. Dvě brady a kruhy pod očima. Přemýšlím, zda je to lékařka, ale je civilně oblečená a nemá legitimaci.

Zalapá po dechu, když mě ode dveří spatří, ale nejspíš jen proto, že jsem ji vylekala. Já si ji nepamatuju, ale ona mě v tomto stavu už musela vidět, protože vůbec není překvapená. Pak posmutní.

„Panebože, Asho. Je mi to tak, tak...“

Zlomí se jí hlas a natahuje ke mně ruku. Zírám na ni.

Resort Mango Tree, ostrov Con Son

Sobota, 24. září

Leží vedle něj a dívá se, jak spí. V tlumeném světle pronikajícím žaluziemi do pokoje vypadá jeho tělo světlé a dokonale jemné. Opálí se raz dva, neboť jeho kůže už je z nespočtu lyžařských zájezdů a dovolených v Karibiku navyklá.

Prstem mu přejede dolů po linii páteře. Obkrouží mu modřinu pod hrudním košem, ke které přišel při hraní squashe, skloní se a políbí ho na lopatku. Ollie ze spaní hekne a odvalí se od ní. Asha pod příkrývkou vidí obrys jeho ochablého penisu. Povzdechne si a vstane.

Umyje se, oblékne a roztáhne žaluzie v obýváku.

Je to dokonalé. Jak jinak, objednával to Ollie. Moře má v dopoledním slunečním světle azurovou barvu, džungle obklopující záliv je smaragdově zelená a nekonečný bazén se celý třpytí.

„Co kdybychom si nechali donést snídaní,“ řekne rozčuchaný Ollie, s opuchlýma očima a zcela jistě s kocovinou, zatímco vychází z ložnice.

„Vždyť zatím ani nevíme, co mají. Pojdme se najíst tam.“

Obejme ji a políbí na špičku nosu a ten lehce znepokojivý pocit se rázem rozplyne. Ollie je určitě vyčerpaný ze stresu v práci. To proto spolu poslední dobou nespí. Za pár dní bude všechno při starém.

Ruku v ruce krácejí bosí po dřevěné stezce k restauraci. Slyší tichý šum konverzace a cinkot nádobí. Ashu víc zaujme příjemná vůně uzeného masa. Že by to snad byla, světe div se, *slanina*?

Posadí se a za pár vteřin přijde servírka ze včerejška. Usměje se, sklopí hlavu a zeptá se, co si dají k pití. Za denního světla je jasné, že je starší, než se Ashe původně jevila. Bude to tak čtyřicátnice. Má tmavě hnědé vlasy a z culíku jí trčí pár šedivých.

„Já bych si dala jasmínový čaj a můj manžel kávu. Pořádně silnou.“

Ollie má stále nasazené sluneční brýle a leskne se potem. Není divu, že na to dnes ráno neměl náladu. Díky tomuto zcela rozumnému vysvětlení se jí uleví.

Při čekání na pití si Asha prohlíží ostatní hosty.

U stolu za Olliem sedí poměrně běžný bělošský pár. Žena má nadváhu a melírované vlasy. Plešatící muž je oblečený v tričku s límečkem a červených keprových šortkách. Asha tyhle typy zná z bankéřských večírků a rodinných oslav u Graveneyových. Ví, že s nimi nebude mít nic společného. Rozhlédne se dál.

Za jejich stolem sedí muž, který nejspíš čeká na manželku. Mohla by mít kocovinu jako Ollie. Muž je k Ashe otočený svalnatými zády, takže je vidět pouze to, že má nakrátko ostříhané tmavé vlasy a na sobě tričko a džíny. Z rukávu mu vykukuje tetování. Je to nějaký fotbalista?

Dva stoly od něj, až úplně na konci restaurace, sedí další pár. Prošedivělý muž středního věku s mnohem mladší blondátou manželkou otočenou zády do restaurace. U jejich stolu by Asha sedět nechtěla. Tmavá džungle se za mužem sbíhá v masu a k rameni mu natahuje jeden zbloudilý úponek.

Asha s rozpaky zjistí, že si muž všiml jejího pohledu a upřeně a s nepatrným úsměvem se na ni dívá. V obličeji je samá vráska. Je na něm něco až ďábelského: klenutá obočí, která ještě zvýrazňují ustupující vlasy na spáncích, vytvářejí dojem rohů. Má až moc rozepnutou košili, takže mu kouká povadlé tělo a oplácaná svěšená prsa. Jeho úsměv však prozrazuje, že si toho je vědom. Toho, že je na něm něco odpudivého a že se tím baví. Nosní dírky